

2017. március 26. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Jn 9,1-41 – A vakon született meggyógyítása

A vakon született ember gyógyítása során Jézus messze túllép az ószövetségi elképzeléseken. A szinte bírósági tárgyalás lefolytatásakor a korabeli vallási elit nem képes felfogni sem a bűnt követő betegségbüntetés gondolatának, sem a szombati tevékenységi tilalomnak a megszegését. Maradjon beteg, ha bűnös, szombaton meg főképpen! Nem csoda, ha kiérdemelték a „keményszívű” jelzőt!

Nem tudok nem gondolni átvitt értelmű vakságunkra. Vajon itt és most ki az oka annak, ha nem jól látjuk a valóságot, a világot? Mi magunk, a szüleink, a társadalom? Mindhárom? És hogyan tud Isten ma világos látásra segíteni bennünket? Könnyen kijelentjük a farizeusokról, hogy megkövesedett, hagyományokhoz, pozíciókhoz ragaszkodó emberek voltak. A következő generációt kérdezve, például nem tartanak-e minket is begyöpösödöttnek, az evangelizálás új jeleit fel nem ismerőnek? A belső Hangra hallgató fülekre talán sosem volt nagyobb szükség, mint napjainkban!

Nagyon örülök, hogy nem maradt ki a leírásból a „köpéssel sarat csinált”, mint „gusztustalan” mozzanat, mert hiszem, hogy a teremtett világban nincs csúnya dolog, csak helyén kezelt szépség. Jézus gyógyításai egyébként is olyan csodálatosan egyszerűek, hókusz-pókusz nélküliek, hogy öröm olvasni. Testet-lelket érintés! Nem durván, de érezhetően! Valahol ez a kulcsa minden találkozásunknak. A jól alkalmazott, gyógyító testi érintést is gyakorolgatnunk kell, de a lelkit még inkább. Meddig mehetek el? Mit hozhatok szóba? Mikor kell hallgatnom? Mikor kell „tetemre hívnom”? Egyáltalán, keresem-e a gyógyító beszélgetések lehetőségét családban, közösségben, baráti körben?

Ennek a gyógyítási történetnek fontos üzenete, hogy a vak megtette azt, amit Jézus kért tőle: elment, és megmosdott Siloé tavában. Mondhatta volna azt is: „Hagyjál már, mosdottam én már eleget, ott is, máshol is! Gyógyulást várok, nem tanácsokat!” Hogy a Jézus személyébe vetett bizalom sarkallta mozdulásra, vagy a „minden mindegy” érzése, nem tudhatjuk. De mozdult! Nekünk könnyebb helyzetünk van. Mi már tudjuk, hogy bízhatunk Jézusban, tettekre sarkalló noszogatásaiban. Jaj, csak ne akarjuk mi is kimagyarázni, hogy nem időszerűek az ötletei! Jók, de nem itt, nem most és nem nekem.

A gyógyult vak farizeusoknak adott válaszai, s helyenként kérdésként megfogalmazott vádbeszédei olyan mérvű bölcsességről tanúskodnak, amiről óhatatlanul eszünkbe kell jutnia Jézus ígéretének: „A Szentlélek azon órában megtanít titeket, hogy mit kell mondanotok” (Lk 12,12).

Vajon nekem van-e erőm odafigyelve kívánni, míg saját okfejtéseim helyett a minden körülményt bekalkuláló Lélek szólal meg belőlem? Állandó sóhajtásunk lehetne: Uram, add, hogy lássak!

Kőszegi Tamásné Melinda (Pécs)